

1

Nu

Vroeger keken wij zo naar elkaar. Voordat jij alles verpestte.

De man wikkelt een sjaal om de hals van de glimlachende vrouw, buigt naar voren en drukt een kus op het puntje van haar neus. Ik dwing mezelf mijn blik van de etalage af te wenden en loop door. Misschien moet ik nóg een kilometer lopen om mijn hoofd leeg te maken, zodat ik beter kan nadenken. Kan bedenken wat ik met de rest van mijn dag aan moet. Met de rest van mijn leven.

Nog een straat, dan twee. Bij de oversteekplaats blijf ik achter een tiental mensen staan. Een vrouw checkt op haar telefoon hoe laat het is, een kind wankelt onder het gewicht van zijn rugzak vol boeken en een zakenman in een pak van vijfduizend dollar snauwt iets in zijn telefoon over een of andere deal die slecht is afgelopen.

Hij is boos. Waarschijnlijk heeft hij therapie nodig. Dat geldt voor de meesten van ons. Voor mij ook.

Vooral voor mij.

Een tienermeisje rookt een joint terwijl ze swingt op muziek in haar oortjes. Een twintiger in een wijde spijkerbroek en T-shirt doet alsof hij het niet ijskoud heeft.

Eén ding valt op, waardoor ze van mij verschillen: ze lijken allemaal ergens naartoe te gaan.

Nou ja, zo zie ik er waarschijnlijk ook uit. Tegenwoordig ben ik goed in doen alsof, hè?

Maar straks zijn zij thuis bij hun gezin, hun hond of videogame en loop ik hier nog rond. Op zoek naar iets, al weet ik niet wat. Ik

heb nog genoeg gezond verstand om te weten dat ik het misschien nooit zal vinden.

Ik zou een hond moeten nemen. Dan zou al dat lopen dat ik doe tenminste een doel hebben. Natuurlijk moet ik hem dan wel eten geven. En mezelf elke ochtend vroeg uit bed slepen om hem uit te laten, zodat hij de vloerbedekking niet verpest. Hem liefde en genegenheid bieden.

Ik slik de brok in mijn keel weg. Ik kan dat allemaal niet. Vooral dat laatste niet.

Het licht springt op groen, de golf van mensen stroomt voorwaarts en ik laat me meevoeren naar de overkant van de straat. Ik sla een willekeurige hoek om, en even later sta ik tussen herenhuizen van bruinrode zandsteen. Ik vertraag mijn pas en een andere wandelaar loopt in zijn haast rakelings langs me heen. Nog iemand die ergens moet zijn.

Een briesje ruist door de bomen en de gele en oranje bladeren van een ginkgo dwarrelen om me heen omlaag. We hadden hier bijna gewoond, in Gramercy Park, in een van deze *brownstones*. Met een hemelsblauw geschilderde entree en een kantoorraam met uitzicht op de stad. Als we voor dat huis hadden gekozen in plaats van voor het appartement, zou het dan anders zijn gelopen? Had die ene keuze rimpelingen in ons leven veroorzaakt, en zou jij dan nu naast me hebben gestaan?

Ik stel het mezelf voor. Het is zo'n buurt waar mensen een gezin stichten. Misschien zouden we nu zelf een kind hebben. Misschien zou ik een jaar vrij hebben genomen. Misschien zou ik beter opgelet hebben en gemerkt hebben hoe slecht het met je ging. Als je nog hier was, zou je nu waarschijnlijk onderweg zijn naar Michigan of Canada om daar een wedstrijd te spelen. Dan zou mijn praktijk bloeien in plaats van langzaam leeglopen. Misschien zouden we dan een au pair ingehuurd hebben. Misschien...

De bries steekt weer op en dringt mijn open wollen jas binnen. Ik trek hem dicht en knoop de ceintuur strakker om me heen. Ik ben al uren buiten en zou eigenlijk naar huis moeten gaan. Maar waarom?

Boomtakken wiegen en een verse lading bladeren scheert over mijn schoenen. Eén enkele gele waait op en verstrikt zich in mijn haar. Wanneer ik het blad eruit wil halen, raast er een taxi op slechts enkele centimeters afstand voorbij, waardoor de wind me in het gezicht slaat. *Shit*. Ik had het rode licht niet gezien. Ik stap snel achteruit op de stoeprand en bots tegen iemand achter me aan, waardoor ik bijna val.

‘Mevrouw? Gaat het?’

Een twintiger in een Burberry-trenchcoat, een tweejarige op haar heup met een bijpassend jasje en staartjes, en nog een kleintje in een vintage kinderwagen die op haar duim zuigt.

Een rimpeling, een glimp van hoe het had kunnen zijn. Hoe het door jou nooit meer zal zijn.

Ik steek mijn hand in mijn jaszak en wrijf over de sleutelhanger. Jóúw sleutelhanger. De sleutelhanger die me herinnert aan al onze hoop en dromen. Hij troost me, voor zover ik tegenwoordig getroost kan worden.

‘Mevrouw?’ De vrouw, die ik alweer vergeten was, komt dichterbij. ‘Alles goed?’

Ik kijk weg, want haar gezinnetje komt akelig dicht bij wat ik voor ogen had. ‘Ja. Bedankt.’

Ik loop terug naar waar ik vandaan kwam, nu met snellere pas. Ik vlucht. Waarvoor? Dat doet er niet toe. Ik staar omlaag naar het grijze beton en dan omhoog naar de grijze lucht. Een etalage weerspiegelt me: een bleek, smal gezicht met te veel jukbeen en te veel kin. Holle ogen, ooit heldergroen, nu dof en zo grijs als de lucht. Ik zou highlights moeten nemen om mijn vaalblonde haar op te lichten.

Bij de volgende winkeldeur rinkelt een belletje, wat mijn aandacht trekt. Er zit een jong stel voor het raam, met een schaapachtige glimlach en de handen om papieren koffiebekertjes gevouwen. Ik duik naar binnen, sluit aan in de rij en ga weer op in de anonimiteit van de stad.

Knipperend met mijn ogen kijk ik om me heen. Hier ben ik nog nooit geweest, op deze hoek, in dit koffietentje. Of misschien is het nieuw. Het afgelopen jaar is de wereld om me heen veranderd zonder dat ik er erg in had.

De rij gaat naar voren, en ik laat me meevoeren. Jij zou een hekel aan dit tentje hebben gehad. Aan de te felle verlichting, het geroezemoes van een dertigtal kletsende mensen, het gesis van de melkopschuimer gehanteerd door een barista, het geluid van de koffiemolen. Aan zeven dollar betalen voor een beker koffie.

‘Goedemiddag. Zegt u het maar.’ Een vrouw met een glimlach met veel tandvlees en een blonde paardenstaart wil iets te enthousiast mijn bestelling opnemen.

‘Koffie. Zwart, graag.’ Ik overhandig contant geld, neem wisselgeld aan en schuifel verder, waarbij mijn blik op een cranberry-sinaas-appelscone blijft hangen. Ik probeer me te herinneren of ik vandaag al heb gegeten.

‘Meredith? Koffie, zwart,’ klinkt een luide stem.

Ik trek een handschoen uit om de papieren beker te pakken, laat de warmte door mijn huid naar binnen trekken en speur ondertussen de ruimte af naar een vrij tafeltje. Er is er maar één, voorin, met uitzicht naar buiten. Dan heb ik tenminste iets om me op te concentreren. Mensen krielen over de trottoirs, toeristen met winkeltasjes in de hand staren met open mond omhoog naar de hoge gebouwen, en de locals mopperen omdat ze zich een weg om hen heen moeten banen. Honderden mensen komen en gaan in slechts enkele minuten. Het is een zee van onbestemdheid, het ene gezicht na het andere, totdat ze allemaal onscherp worden.

Maar dan... zie ik in een flits iets bekends. Een gezicht dat ik ken in de menigte.

Ik buig naar voren, negeer de rand van de tafel die tegen mijn ribben drukt, en staar naar de man. Mijn hand gaat naar mijn borst zodra herkenning omslaat in ontzetting; mijn hart slaat op hol.

Het moet iemand anders zijn.

Of niet?

Lichtbruine huid, donkere stoppelbaard, slank postuur. Hij glimlacht – zijn lippen krullen omhoog terwijl hij in zijn telefoon praat. Dan een lach, van het soort waarbij zijn hele borstkas schudt, terwijl hij zijn hoofd in de nek gooit en naar de hemel grijnst. De man die

ik ken zou niet lachen. Dat zou hij niet kunnen. Hij heeft tenslotte ergere dingen meegemaakt dan ik.

Ik knijp te hard in mijn beker, waardoor er koffie over de rand klotst en ik mijn hand brand. De pijn straalt uit en ik kijk naar mijn rode huid.

Het voelt goed. Door de pijnscheut trekt er een merkwaardig gevoel van opluchting door me heen.

Het is geen normale reactie. Waarschijnlijk zal ik die later urenlang tot in het overdrevene ontleden. Maar nu... nu gaat mijn aandacht weer naar het raam. Hij is veel interessanter.

Ik sta op, gooi mijn nauwelijks aangerode koffie in de dichtstbijzijnde afvalbak en ben in een mum van tijd de deur met het belletje gepasseerd. De man loopt met grote passen over het trottoir en glipt tussen groepjes voetgangers door, zodat ik zijn spoor makkelijk kan volgen. Zodat ik hém – ik schiet naar voren – makkelijk kan volgen.

Het voelt alsof ik een geest volg.

Alleen is hij niet degene die gestorven is.

Dat zijn zij.

Wij zitten hier vast. In de schemerzone.

Ik. En hij.

Gabriel Wright. De laatste keer dat ik hem zag, voelde ik me bijna precies zoals nu. Verdoofd. Afstandelijk. Vol ongelof. *Die nacht*.

Ik steek mijn hand weer in mijn zak en reik naar je sleutelhanger om de slechte herinneringen van me af te schudden. Er is nu alleen geen tijd om mezelf te troosten, want ik raak achterop. Daarom versnel ik mijn pas en zet ik de achtervolging in. Met zijn handen in zijn zakken slaat Gabriel een hoek om. Hij loopt Gramercy Park uit in zuidelijke richting, naar de East Village. We zijn niet de enigen die deze kant op gaan. Ik ga achter drie vrouwen lopen, met grote winkeltassen aan hun armen als trofeeën van de jacht. Toeristen. Ze vormen de perfecte dekking voor mijn eigen jacht.

Ik wil weten wat hij doet, waar hij naartoe gaat. Waarom hij uitgerkend hiér is, en vooral – ik denk even terug aan zijn gezicht, aan die lach, die grijns – of hij echt gelukkig is. Gelukkig genoeg om te

lachen. Om vreugde te voelen, na wat jij hebt gedaan.

Gabriel stopt bij een kiosk verderop. Een vloedgolf van kantoor-medewerkers in pak die een gebouw uit komen, overspoelt het trottoir. Het is nu na zevenen. Ik ben al sinds de middag buiten, aan het dwalen. Eigenlijk moet ik naar huis gaan. Eten bestellen, een manier vinden om de tijd door te komen...

Maar ik kan me er niet toe zetten van hem weg te lopen. Wanneer hij het trottoir afspeurt terwijl hij wacht tot hij aan de beurt is, druk ik mijn telefoon tegen mijn oor om mijn gezicht af te schermen. Hij brengt zijn hand omhoog, betaalt sigaretten – een of ander merk in een wit pakje – met zijn telefoon en stopt ze in zijn zak.

Ineens voel ik de drang om dichterbij te komen. Hij zal me waarschijnlijk niet herkennen. We hebben elkaar nooit ontmoet, niet officieel in elk geval. Nee. We zijn samen door een hel gegaan, een aantal kamers van elkaar vandaan.

Jij in de ene kamer.

Zijn vrouw en kind in een andere.

Ik slik het zuur weg dat opstijgt in mijn keel, het gevolg van koffie op een lege maag, stress en snelwandelen achter een man aan die ik beter uit de weg kan gaan.

Gabriel blijft nog even bij de kiosk staan. Weer glimlacht hij. Hij maakt een praatje met de man achter de toonbank.

Ik doe een stap naar achteren, leun tegen de bakstenen muur van een gebouw en haal een notitieboekje tevoorschijn, het notitieboekje met mijn to-dolijst. Ik heb er al weken, misschien wel maanden, niet meer in geschreven. Een to-dolijst heeft geen zin als er niets te doen is. Maar nu krabbel ik er iets in.

Gabriel Wright.

Ik check nog eens op mijn telefoon hoe laat het is, alsof dat cruciale informatie is, en schrijf verder.

Donderdag, 19.13 uur.

Loopt door East 15th Street. Stopt bij kiosk op de hoek.

Roker.

Licht. Glimlacht. Gelukkig?

Ik sta even stil bij dat laatste woord. Tegenwoordig is het idee van gelukkig zijn net een fabel of een sprookje. Een droom waarvan alle kleine meisjes die opgroeien in een verziekt gezin deel willen uitmaken, ook al weten ze diep in hun hart dat het een verzinsel is.

Gabriel glimlacht hartelijk naar de man in de kiosk, draait zich dan om en wandelt op zijn gemak weg, alsof er geen vuiltje aan de lucht is. Ik wil hem vastgrijpen en schreeuwen: 'Ben je echt gelukkig?' of misschien: 'Ik weet dat je doet alsof. Daar ben je gewoon beter in dan ik. Het kan niet zo zijn dat je weer helemaal hersteld bent. Niet na wat wij je hebben aangedaan.'

Ik snap er helemaal niets van.

Ik snap niets van hém.

Mijn adem stokt in mijn keel wanneer hij zijn pas versnelt. Ik moet hem blijven volgen. Sterker nog, ik voel de dringende behoefte hem te blijven volgen. Voor het eerst in maanden word ik ineens gedreven door een doel. Er verspreidt zich een hunkering door mijn lijf, een gevoel dat me zou kunnen verzwelgen. *Hoe? Waarom?*

Wanneer ik de menigte weer in stap, werp ik een blik achterom, en ik maak oogcontact met een jonge vrouw met lang blond haar en een arm vol boeken. Ze ziet eruit alsof ze iets wil zeggen; dan besef ik dat ze waarschijnlijk gewoon hoopt dat ik aan de kant ga. Net als iedereen in deze stad behalve ik heeft ze haast. Maar nu heb ook ik een doel.

Voor het eerst sinds jónú.

Ik weet niet waar ik heen ga of wat er gebeurt zodra ik er ben.

Ik weet alleen dat ik hem moet volgen.

2

Toen

‘Dat was ik bijna vergeten. Ik heb een verrassing voor je.’ Ik glipte uit bed en trok een la van mijn ladekast open.

‘Kom terug.’ Connors stem klonk schor. Speels. ‘Ik wil jou ook een verrassing geven. Een grote.’

Ik grinnikte en klemde mijn vingers om mijn verrassing, met mijn handen op de rug. ‘Ik weet nog hoe van streek je was toen je een paar weken geleden die sleutelhanger met het Gretzky-shirt kwijt was.’

‘Dat was een cadeau van mijn coach voor mijn zesde verjaardag. Ik heb hem aan Wayne Gretzky zelf laten zien, toen ik hem ontmoette op de avond dat ik een profcontract kreeg. Hij zei tegen me dat mensen op een dag zouden rondlopen met een sleutelhanger van een shirt met mijn rugnummer.’

Met een glimlach haalde ik mijn handen achter mijn rug vandaan en opende mijn vuist. ‘Nou, meneer Gretzky is een slimme man.’

Connor ging rechtop in bed zitten. ‘Alle machtig. Hoe kom je daaraan?’

‘Ik heb hem laten maken.’

De ogen van mijn man vulden zich met tranen. Hij pakte de kleine kopie van zijn blauw-rode New York Steelers-shirt met geluksnummer zeventien, en streek er met een vinger over.

Ik wees. ‘Er zit een klein foutje in. Zie je dat de rode verf aan de onderkant te hoog doorloopt in het blauw? Ik ga hem vragen de sleutelhanger opnieuw te maken, maar ik kon niet wachten om hem aan jou te geven.’

Connor glimlachte. ‘Dat is geen verf. Dat is het bloed van mijn tegenstander. Laat hem niet opnieuw maken. Ik vind hem mooi zoals hij is.’

‘En de verrassing wordt nog groter. De man die de sleutelhanger gemaakt heeft, wil graag de distributierechten hebben. Ik heb hem het nummer van je agent gegeven, en ze zijn al aan het onderhandelen over een contract. Om te beginnen zou het hem een half miljón opleveren. Stel je eens alle jongetjes van zes voor die met deze sleutelhanger rondlopen en dromen dat ze ooit jou zullen zijn.’

Connor trok me naar zich toe en legde zijn hand op mijn wang. ‘Ik vind hem prachtig. Dank je.’

Ik wreef met mijn neus langs de zijne. ‘Graag gedaan.’

‘Ik heb ook iets wat ik jou wil geven, Mer.’

Ik grijnsde en rolde speels met mijn ogen. ‘*Been there. Done that.*’

‘O ja? Is dat zo?’ Zonder waarschuwing werd ik van het bed getild en in de lucht gehesen. Ik slaakte een gillette, en Connor zette me op zijn schoot neer, met mijn benen aan weerszijden van hem. ‘Weet je nog wat ik zei toen ik je ten huwelijk vroeg?’ vroeg hij.

‘Wat dan?’

‘Ik zei dat ik mijn hele leven maar één ding had gewild: een ijshockeykampioenschap winnen. Maar vanaf de dag dat ik jou ontmoette, is dat niet meer genoeg. Ik wilde drie dingen: jou, kampioen worden en een gezin stichten. Ik bofte dat jij met me wilde trouwen. Zes maanden geleden werd mijn droom om de competitie te winnen werkelijkheid. Het enige wat er nu nog aan mijn leven ontbreekt, is een gezin. Ik wil een kind. Ik weet dat ik veel op reis ben voor wedstrijden, maar wanneer ik thuis ben, zal ik de handen uit de mouwen steken. Dat beloof ik. Wil je een kind met me krijgen, Mer?’

Ik sloeg een hand voor mijn mond. ‘Echt?’

Hij knikte. ‘Echt. Ik weet dat je net je praktijk hebt opgebouwd tot hoe je die wilt hebben. Dus als je wilt wachten, begrijp ik dat. Maar ik ben er klaar voor als jij dat bent, schat. Ik ben er meer dan klaar voor.’

Connor had gelijk. Ik had me de afgelopen jaren uit de naad gewerkt sinds ik voor mezelf was begonnen. Werken in twee ziekenhuizen en

een psychiatrische kliniek, de ergste oproepdiensten draaien, alleen om doorverwijzingen te krijgen. Het zou niet makkelijk zijn om nu een stap terug te moeten doen. Maar was er ooit een goed moment om een kind te krijgen?

‘Ik kan wel een parttime psychiater zoeken om me te helpen. Misschien een moeder die weer aan het werk wil en alleen halve dagen kan werken.’ Ik knikte. ‘Dat gaat vast lukken. We maken er wel wat van.’

Connors lippen krulden zich tot een brede, jongensachtige glimlach. ‘We krijgen een kind,’ fluisterde hij.

Het idee benam me de adem. Ik slikte. ‘We krijgen een kind.’

‘Ik wil eerst een jongen. Dan een meisje. Dan misschien nog drie of vier jongens.’

‘Rustig aan, opschepper. Dat zijn vijf of zes kinderen. Zullen we met eentje beginnen en dan kijken hoe het gaat? Het zal een grote verandering voor ons zijn.’

‘Wat jij wilt, schoonheid.’ Hij veegde een lok haar achter mijn oor. ‘Het zal een goede verandering zijn. Ik zie alleen maar gelukkige tijden voor me, voor de rest van ons leven.’